

דלא אתחזי למלפא, והא אתעביד מלפא
 למואב. קדמא מה פתיב ביה. (במדבר כא) והוא
 נלחם במלך מואב הראשון, מלפא בר מלפא.
 חשיבא בר חשיבא. אבל דא מלך למואב
 פתיב. קרא אסהיד מלך למואב. והא אתערנא,
 דאתפון הוא לגאותא לפא רב. פל מלכין
 דעלמא, שלחין לגבאי שלוחיהון. (ס"א ויאמר בלעם
 אל האלהים בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי. חמו נאונותא דהוא רשע,
 דאמר מלך מואב, ולא אמר מלך למואב, במלפא דמואב קדמא מה פתיב
 ביה. (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון, מלפא בר מלפא. חשיבא
 בר חשיבא. אבל דא מלך למואב פתיב. וקרא אסהיד עליה מלך למואב
 בעת שהיא נברא דלא אתחזי למלפא והא אתעביד מלפא. והא אתערנא,
 דמתכוון לגאותא דלפא רב. דכל מלכין דעלמא, שלח לגבאי שלוחיהו.)
 (וחשיבנא לנבי.)

מלך מואב ולא אמר למואב,
 מפלל אדם שלא ראוי למלך,
 והרי נעשה מלך למואב. ראשון
 מה פתוב בו? (במדבר כא) והוא
 נלחם במלך מואב הראשון. מלך
 בן מלך. חשוב בן חשוב. אבל
 זה פתוב מלך למואב, הפסוק
 מעיד מלך למואב. והרי
 התעוררנו שהתפון הוא לגאות
 לב גדולה: פל מלכי העולם
 שולחים אלי שליחיהם. (ויאמר
 בלעם אל האלהים בלק בן צפור מלך מואב שלח
 אלי. ראו נאותו של אותו רשע, שאמר מלך
 מואב ולא אמר מלך למואב. במלך מואב
 הראשון מה פתוב בו? (במדבר כא) והוא נלחם
 במלך מואב הראשון. מלך בן מלך. חשוב בן
 חשוב. אבל זה מלך למואב פתיב. והפסוק מעיד
 עליו, מלך למואב בעת שהיא נברא שלא ראוי
 למלך והנה נעשה מלך. והרי התעוררנו שמתפון
 לגאות לב גדולה, שקל מלכי העולם שולחים
 אלי שליחים) (וחשוב אני אליהם).

רבי פנחס הוה אזיל למחמי ברתיא, אנתו
 דרבי שמעון, דהות במרעא. והו אזלי
 עמיה חבריא, והוה הוה רכיב בחמריה. עד
 דהוה אזיל בארעא, פגע בתרין ערבאי, אמר
 לון, בחקל דא אתער קלא מיומין דעלמא.
 אמרו ליה, מיומין דעלמא לית אנן ידעין.
 מיומין דילן, אנן ידעין. דהא יומא חד, הו
 אינון לסטין מקפחי ארחין דגוברין בההוא
 חקלא, ופגעו באינון יודאי, ואתו לקפחא לון.
 ואשתמע מרחיק בהאי חקל, קל דחמרא דא,
 דנהק תרי זמני, ואתא שלהובא דאשא בההוא
 קלא (נ"א בההוא חקלא) ואוקיד לון. ואשתזיבו אינון
 יודאי. אמר ליה. ערבאי, ערבאי, במלה דא
 דקא אמרתון לי, תשתזבון יומא דא מלסטין
 אחרינין, דקא מחפן לכו בארעא.

רבי פנחס הוה הולך לראות את
 בתו, אשתו של רבי שמעון,
 שהיתה חולה, והיו הולכים אתו
 החברים, והוא רכב על חמורו.
 עד שהיה הולך בדרך, פגע בשני
 ערבים. אמר להם, בשדה זה
 התעורר קול מימי העולם. אמרו
 לו, מימי העולם אין אנו יודעים,
 מימינו אנו יודעים. שהרי יום
 אחד היו אותם לסטים מקפחים
 דרכים של אנשים באותו שדה,
 ופגעו באותם יהודים ורצו
 לקפחם, ונשמע מרחוק בשדה
 הזה קול החמור הזה שנער
 פעמים, וכאה שלהבת אש
 באותו קול (באותו שדה) ושרף
 אותם, ונצלו אותם יהודים. אמר
 להם, ערבים, בדבר זה שאמרתם
 לי, תנצלו יום זה מלסטים אחרים
 שמחכים לכם בדרך.

בכה רבי פנחס, אמר, מאריה דעלמא רחשא
 דניסא דא עבדת בגיני, ואשתזבון אינון
 יודאי, ולא ידענא. פתח ואמר, (תהלים קלו) לעושה
 נפלאות גדולות לבדו פי לעולם חסדו. כמה
 ונצלו אותם יהודים ולא ידעתי. פתח ואמר, (תהלים קלו) לעשה נפלאות גדולות לבדו פי לעולם

בכה רבי פנחס ואמר, רבון
 העולם התרחשות גם זה עשית בגללי,
 לעשה נפלאות גדולות לבדו פי לעולם